

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/32/2021
Identifikačné číslo spisu: 7613226785
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7613226785.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom Mlynské nivy 44/a, Bratislava 212, IČO: 00 686 832, zastúpeného advokátskou kanceláriou Bobák, Bollová a spol., s.r.o., AK, so sídlom Dr. Vladimíra Clementisa 10, Bratislava, IČO: 35 855 673 proti žalovanému: Obec Švedlár, so sídlom Švedlár č. 87, IČO: 00 329 681, zastúpenému advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom Kmeťova 24, Košice, IČO: 36 860 930, o zaplatenie 671 385,- Eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. decembra 2019, č. k. 3Cob/50/2018-372, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 15. februára 2018, č. k. 15Cb/66/2013-305, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 671 385,- Eur s 9,5% úrokom z omeškania ročne od 02. júla 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu proti žalovanému na vrátenie uplatnenej sumy, ktorá bola žalovanému vyplatená na základe stranami sporu uzavretej Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. VS-2/2010-KaHR v znení dodatkov č. 1 až 5 (ďalej aj „Zmluva o NFP“), pričom predmetom zmluvy bolo spolufinancovanie realizácie schváleného projektu s názvom Revitalizácia hnedej priemyselnej zóny v obci Švedlár prostredníctvom poskytnutia nenávratného finančného príspevku (ďalej len „NFP“) vo výške 9 986 032,88 Eur, čo predstavuje 95% výdavkov na projekt (zostávajúcu časť 5% mal žalovaný zabezpečiť z vlastných zdrojov). Dodatkami k zmluve zo dňa 7. apríla 2011, 13. júla 2011,

16. augusta 2011, 23. novembra 2011 a 6. marca 2012 boli posunuté termíny začiatku a konca realizácie projektu z dôvodu neukončeného verejného obstarávania. Uzavretiu zmluvy predchádzala žalobcom zverejnená výzva na predkladanie žiadosti o NFP zo dňa

12. októbra 2009, ktorá obsahovala podmienky poskytnutia pomoci jednotlivými záujemcami. Okrem iného vo výzve bolo uvedené, že doba realizácie projektu nesmie presiahnuť 36 mesiacov, zahŕňajúc obdobie od začatia prác na projekte (t. j. buď začatie stavebných prác alebo prvá právne záväzná povinnosť objednať zariadenie, resp. začatie poskytovania služieb), až po zrealizovanie a úhradu všetkých výdavkov dodávateľovi a ich premietnutie do účtovníctva prijímateľa v zmysle podmienok stanovených v Zmluve o NFP.

1.2. Okresný súd mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že strany sporu uzavreli platne Zmluvu o NFP dňa 12. júla 2010 v znení dodatkov č. 1 až 5, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý NFP vo výške 671 385,- Eur na kúpu nehnuteľností v prvej etape projektu, poskytnutie a použitie ktorého sa spravovalo najmä zákonom č. 528/2008 Z. z.

o pomoci a podpore poskytovanej fondov Európskej únie a zákonom č. 523/2004 Z. z.

o rozpočtových pravidlách verejnej správy. Súd poukázal na to, že uzavretiu zmluvy predchádzalo zverejnenie Výzvy na predkladanie žiadosti o NFP žalobcom

dňa 12. októbra 2009, ktorá obsahovala podmienky poskytnutia pomoci, žalovaný

bol od začiatku s týmito podmienkami oboznámený, v súlade s nimi pripravil svoju žiadosť

a podaním žiadosti vyslovil so stanovenými podmienkami súhlas. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v rámci povinnosti chrániť finančné záujmy EÚ žalobca zistil, že cena nehnuteľností stanovená v znaleckom posudku Ing. Dušana Posypanku nie je objektívna, čo oznámil žalovanému listom zo dňa 2. októbra 2010 a súčasne mu oznámil i pozastavenie preplácania

zo žiadosti o platbu na obstaranie nehnuteľností do doby ukončenia preverovania, z ktorého dôvodu musel žalovaný dať vypracovať nový znalecký posudok, pričom Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity určil cenu nehnuteľností oproti prvému znaleckému posudku o približne 300 000,- Eur nižšiu a následne došlo zo strany žalobcu dňa 5. septembra 2011

k zrušeniu pozastavenia platieb. Pozastavenie platieb súd prvej inštancie považoval vzhľadom na uvedené za dôvodné.

1.3. Súd prvej inštancie k tvrdeniu žalovaného, že tento nemohol vykonávať rekonštrukciu nehnuteľností, ktoré nevlastnil, uviedol, že dňa 21. októbra 2010 žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti a vklad do katastra bol povolený Správou katastra Gelnica dňa 25. októbra 2010, ergo žalovanému nič nebránilo realizovať ďalšie aktivity projektu spadajúce do jeho etapy a mohol začať verejné obstarávanie na výber dodávateľa stavebnej časti. Dobu preverovania znaleckého posudku preto súd prvej inštancie nepovažoval za okolnosť vylučujúcu zodpovednosť ani podľa podmienok Zmluvy o NFP, všeobecných podmienok a ani podľa § 374 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že začiatok revitalizácie priemyselného parku sa niekoľkokrát posúval z dôvodu neukončeného verejného obstarávania (naposledy sa dodatkom č. 5 posunul termín zo dňa 6. marca 2012 na september 2012), avšak žalovaný kompletnú dokumentáciu z ukončeného výberového konania doručil žalobcovi až vo februári 2013.

Vzhľadom na vyjadrenia odborne spôsobilej osoby, že čas potrebný na realizáciu stavby

bol minimálne 18 mesiacov a ostávalo len 5 mesiacov, žalobca vyhodnotil túto situáciu

ako porušenie povinnosti prijímateľa ukončiť realizáciu projektu v zmluvne viazanom termíne do septembra 2013 a od zmluvy odstúpil. Súd prvej inštancie takéto konanie žalobcu nepovažoval za zneužitie jeho postavenia na úkor žalovaného, ale posúdil ho ako riadny výkon kontrolných činností, vďaka ktorému nedošlo k neoprávnenému vyplateniu takmer

300 000,- eur z verejných zdrojov. Pozastavenie financovania podľa názoru súdu prvej inštancie nemalo žiadny priamy ani nepriamy vplyv na vykonávanie ďalších aktivít projektu podľa dojednaného časového harmonogramu.

1.4. Okresný súd považoval za nedôvodné a účelové tvrdenie žalovaného, že konanie žalobcu je v rozpore s poctivým obchodným stykom, pretože iným obciam posunul termín realizácie. Zdôraznil, že žalovaný bol dlhodobo nečinný, nepripravoval výberové konanie, hoci ho žalobca upozorňoval na krátenie času a výberové konanie žalovanému trvali asi 2,5 roka.

1.5. K tvrdeniu žalovaného, že odstúpenie od zmluvy je neplatné, pretože bolo vykonané neoprávneným subjektom a nespĺňa zákonné podmienky, súd prvej inštancie uviedol,

že v žalobcom predloženom splnomocnení o delegovaní právomocí v čl. XIV. je upravené odstúpenie od Zmluvy o poskytnutí NFP, splnomocnenie bolo doplnené dodatkami

1 až 4. Splnomocnenie bolo udelené Slovenskej agentúre pre rozvoj investícií a obchodu (ďalej len „SARIO“), ktorá rozhodnutím ministra hospodárstva SR č. 50/2011 zo dňa 14. septembra 2011 ukončila činnosť a s účinnosťou od 1. novembra 2011 došlo k presunu jej činnosti na Slovenskú inovačnú a energetickú agentúru (ďalej len „SIEA“), čo bolo žalovanému oznámené listom MH SR zo dňa 22. decembra 2011, ktorý prevzal dňa 28. decembra 2011. Odstúpenie od zmluvy, ktoré teda vykonal oprávnený subjekt, podľa súdu prvej inštancie obsahuje dôvody odstúpenia a jeho prílohou bola aj žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov a Správa o zistenej nezrovnalosti zo dňa 23. apríla 2013.

1.6. Z dôvodov vyššie uvedených súd prvej inštancie žalobe v plnom rozsahu čo do uplatnenej istiny vyhovel a žalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka vo výške 9,5% ročne, ktorá zodpovedá zákonnej sadzbe, z priznanej istiny od 2. júla 2013 do zaplatenia. Poukázal na to, že žalobca žiadal žalovaného o vrátenie finančných prostriedkov listom zo dňa 15. apríla 2013. Zároveň úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. e/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z dôvodu, že napadnutý rozsudok považoval za nezrozumiteľný, nezodpovedajúci zistenému skutkovému stavu a neznalosťou veci, čo sa následne prejavilo v nesprávnom právnom posúdení podstatných otázok veci.

2.1. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie vyvodil svoj záver o platnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP (z dôvodu, že ho vykonal oprávnený subjekt), zo splnomocnenia zo dňa 24. januára 2006 udeleného žalobcom sprostredkovateľskému orgánu SARIO, v spojení rozhodnutím ministra hospodárstva SR č. 50/2011 o presune činnosti

zo SARIO na SIEA, podľa žalovaného tieto dôkazy výslovne svedčia o opaku.

Tvrdil, že z článku II. Dohody o zrušení záväzku medzi žalobcom a agentúrou SARIO zo dňa 14. novembra 2011 vyplýva, že na základe tejto dohody sa zrušil právny vzťah založený splnomocnením zo dňa 24. januára 2006 a toto splnomocnenie zaniklo ku dňu 30. decembra 2011, pričom na tejto skutočnosti nič nemení ani rozhodnutie ministra hospodárstva SR

č. 50/2011, ktoré je len rozhodnutím organizačnej povahy o presune činností a po právnej stránke nenahrádza splnomocnenie riadiaceho orgánu pre sprostredkovateľský orgán.

2.2. K omeškaniu s vyhotovením diela, ktorého dôvodom bolo pozastavenie financovania projektu žalobcom po dobu viac ako rok a kontrole znaleckého posudku žalovaný uviedol, že pozastaviť financovanie projektu bol žalobca oprávnený z dôvodov uvedených

v čl. 8 bode 5 Všeobecných zmluvných podmienok (ďalej len „VZP“), pričom v liste

z 2. septembra 2010 žiaden dôvod neuviedol. Tvrdil, že ak by žalobca v rozpore so Zmluvou

o NFP nepozastavil financovanie projektu na viac ako rok, k žiadnemu omeškaniu oproti dátumu uvedenému v zmluve by nedošlo a žalovaný by nemusel hľadať alternatívy,

ako vykonať dielo riadne a včas, čo však súd prvej inštancie nezohľadnil. Žalovaný zastáva názor, že pozastavenie financovania projektu bolo vo vzťahu k nemu okolnosťou vylučujúcou zodpovednosť za údajné omeškanie. Poukázal na čl. 8 bod 2 VZP, podľa ktorého sa doba realizácie projektu predlžuje o dobu trvania okolností vylučujúcej zodpovednosť a odcitoval definíciu okolností vylučujúcich zodpovednosť uvedenú v bode 4 článku 1 VZP, vytýkajúc súdu prvej inštancie, že sa aplikáciou tohto ustanovenia na konkrétny skutkový stav nezaoberal, zastávajúc názor, že pozastavenie financovania z dôvodu zdĺhavého preverovania znaleckých posudkov žalobcom nepochybne všetky predpoklady pre posúdenie tejto skutočnosti

ako okolnosti vylučujúcej zodpovednosť splnilo. Žalovaný ďalej poukázal na to, že prekážku pozastavenia financovania z dôvodu kontroly posudkov projektu nebol schopný vlastnou činnosťou ani

pri vynaložení všetkej možnej starostlivosti odvrátiť ani prekonať a tiež nemohol predvídať, že žalovaný v rozpore so Zmluvou o NFP pozastaví financovanie projektu na viac ako rok. Keďže súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neodpovedal na tieto zásadné otázky, žalovaný mal za to, že predmetný rozsudok je arbitrárny. Žalovaný ďalej uviedol,

že subjekt, ktorý navrhol (právnická osoby, ktorej 100% vlastníkom je žalovaný), spĺňa podmienky (v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 107/98 Teckal, podľa ktorého subjekt môže zadať zákazku priamo osobe vtedy, ak vykonáva nad touto osobou kontrolu, obdobnú kontrole, ktorú vykonáva nad vlastnými organizačnými zložkami

a súčasne táto osoba vykonáva podstatnú časť svojich činností pre subjekt, ktorý ju vlastní a kontroluje) a nie je zjavné, prečo žalobca bezdôvodne odmietol akceptovať tohto zhotoviteľa a z odôvodnenia napadnutého rozsudku tiež nie je zjavné, prečo tieto okolnosti súd prvej inštancie nepovažoval za podstatné pre rozhodnutie vo veci.

2.3. Žalovaný záverom tvrdil, že z vyššie uvedených dôvodov je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR

(III. ÚS 311/07, III. ÚS 243/07, I. ÚS 117/07) a ustanovenie § 220 ods. 2 CSP uviedol,

že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa zákonné parametre a súd prvej inštancie odmietol vykonať aj žalovaným navrhované dokazovanie. Na základe uvedeného odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec vrátil súdu na ďalšie konanie, a aby mu priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. K žalovaným tvrdenej neplatnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP žalobca uviedol, že v konaní predložil splnomocnenie sprostredkovateľského orgánu pod Riadiacim orgánom na plnenie úloh riadiaceho orgánu zo dňa 28. februára 2008, uzavreté podľa

zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov ES

s reg. č. 39/2008-3100-4100 v znení dodatkov č. 1 až 7 a dodatku č. 8 udelené Ministerstvom hospodárstva SR ako riadiaceho orgánu pre Operačný program Konkurencieschopnosť a hospodársky rast (OP KaHR) pre Slovenskú inovačnú a energetickú agentúru (SIEA) ako sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom pre tento operačný program, poukázal na čl. III. splnomocnenia, na dodatok č. 8 k splnomocneniu zo dňa 29. decembra 2011 a tiež

na doplnený článok III. splnomocnenia, pričom poukázal na to, že v konaní žalovaný namietal uvedené skutočnosti, avšak po predložení vyššie uvedených dokladov do súdneho spisu už oprávnenosť SIEA ukončiť Zmluvu o poskytnutí NFP žalovaný nerozporoval, hoci tak urobiť mohol a mal, pretože skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

3.1. V súvislosti s omeškaním s vyhotovením diela žalobca za nepravdivé označil tvrdenie žalovaného, že svojvoľne pozastavil financovanie projektu. Uviedol, že projekt prijímateľa mal dve hlavné aktivity, ktoré boli samostatne definované a prijímateľovi nič nebránilo už v priebehu realizácie prvej aktivity pripraviť verejné obstarávanie, uzatvárať zmluvu s dodávateľom a po ostatných stránkach pripravovať realizáciu druhej hlavnej aktivity (finančné toky na druhú aktivitu neboli pozastavené, prijímateľ mohol čerpať NFP systémom predfinancovania bez vkladu vlastných prostriedkov, čo sa nestalo).

3.2. K okolnostiam vylučujúcim zodpovednosť žalobca opakovane uviedol,

že pozastavenie poskytovania NFP nemalo žiadny vplyv na vykonávanie ďalších aktivít projektu v zmysle dojednaného časového harmonogramu, pretože pozastavenie sa týkalo len výdavkov na obstaranie nehnuteľností, ako to bolo uvedené aj v liste žalovanému zo dňa 2. septembra 2010, teda žalovanému nič nebránilo pokračovať v realizácii stavebnej časti revitalizácie priemyselného parku.

3.3. K priebehu verejného obstarávania žalobca uviedol, že Zmluva o poskytnutí NFP

v čl. 3 VZP jednoznačne upravovala spôsob obstarávania dodávateľa projektu, tzv. vnútorné obstarávanie Zmluva o poskytnutí NFP nepripúšťala, pretože tento postup obstarávania nebol nijakým spôsobom upravený ani v zákone č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní.

3.4. Žalobca odmietol tvrdenia žalovaného o jeho údajnom postupe v rozpore

s poctivým obchodným stykom. Uviedol, že predmet sporu bol vymedzený v žalobe

a je neprípustné, aby súd rozhodoval o žalobe na základe skutočností, ktoré so žalobou nesúvisia,

zdôrazňujúc, že projekty financované z prostriedkov štrukturálnych fondov sú individuálnymi projektmi, ktoré boli schvaľované na základe individuálneho vyhodnotenia konkrétnych vlastností daného projektu uvedených v žiadosti o poskytnutie NFP, preto ich nemožno porovnávať.

3.5. V závere svojho vyjadrenia k odvolaniu žalobca zastal názor, že žalovaným namietané neodôvodnenie rozsudku okresného súdu sa nezakladá na pravde, pretože súd prvej inštancie v rozsudku jasne opísal skutkový stav, z ktorého pri posudzovaní veci vychádzal a jeho právne posúdenie a záver sú v súlade s ustanoveniami C. s. p. Taktiež za správne považoval aj nevykonanie žalovaným navrhovaných dôkazov, pretože z dostatočného množstva predložených dôkazov a výpovedí strán sporu bol skutkový stav jasne identifikovaný.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 30. decembra 2019, č. k. 3Cob/50/2018-372, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že odvolací dôvod žalovaného podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nie je daný, nakoľko žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol konkrétne, nedostatkom ktorej procesnej podmienky konanie podľa neho trpí a odvolací súd nedostatok procesných podmienok v konaní nezistil.

4.2. Krajský súd, čo do odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP v podobe žalovaným tvrdeného nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne zodpovedal otázky podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, týkajúce sa platnosti odstúpenia od zmluvy žalobcom, omeškania žalovaného s vyhotovením diela, okolností vylučujúcich zodpovednosť žalovaného a tiež verejného obstarávania. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, z ktorých dôkazov a tvrdení strán sporu vychádzal, ako tieto hodnotil a aké úvahy ho viedli

k záverom vyjadreným vo výroku rozsudku, z ktorého dôvodu odvolaním napadnutý rozsudok spĺňa požiadavky vyžadované zákonom pre jeho zrozumiteľnosť a preskúmateľnosť. Napadnuté rozhodnutie nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za svojvoľné

ani za zjavne neodôvodnené, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Výlučne skutočnosť, že žalovaný nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia, a preto ani tento žalovaným uplatnený odvolací dôvod nie je podľa záveru krajského súdu naplnený.

4.3. K žalovaným namietanému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/

C. s. p. odvolací súd uzavrel, že nakoľko žalovaný neuviedol konkrétne akého procesného pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil, ktoré malo alebo by mohlo mať vplyv na rozhodnutie vo veci a odvolací súd takéto pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil, tento odvolací dôvod taktiež nie je naplnený.

4.4. Ohľadom odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p., v zmysle ktorého súd prvej inštancie podľa odvolateľa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd uviedol,

že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný na pojednávaní konanom dňa 21. apríla 2015 navrhol vypočúť starostu obce G. neuviedol však,

na aké okolnosti. Rovnako až na poslednom pojednávaní navrhol vypočúť zástupcov agentúry SARIO a SIEA p. Q. alebo p. A. na údajnú nemožnosť predĺženia doby projektu po nesúhlase žalobcu s ich výsluchom (v pozícii generálnych riaditeľov SARIO, resp. SIEA z titulu svojej pozície ku konkrétnym okolnostiam veci nemajú informácie), žalovaný žiadal, aby žalobca označil osoby, ktoré za SARIO, resp. SIEA sú s vecou oboznámené a žiadal výsluch osôb s projektom spojených k posudzovaniu splnenia OVZ.

V odvolaní žalovaný netrval na vypočutí G., ani na predložení zoznamu všetkých projektov hnedých priemyselných parkov s uvedením dôvodov, pre ktoré lehoty konkrétnych projektov boli predĺžené, ani na výsluchu osôb k nemožnosti predĺženia doby projektu. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal výsluch IY.o rokovaniach so žalobcom o predĺžení doby realizácie projektu a odmietol vykonať výsluch

osôb zodpovedných za realizáciu projektu na strane žalobcu k otázkam kritérií posudzovania OVZ a len všeobecne uviedol, že súd prvej inštancie odmietol vykonať všetky ním navrhnuté dôkazy. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nadbytočnosti žalovaným v odvolaní uvádzaných dôkazov, ktoré nevykonal, pretože otázky, na ktoré mali byť svedkovia vypočutí, sú otázkami právnymi, ktorých posúdenie patrí len súdu a vzhľadom na uvedené ani tento žalovaným uplatnený odvolací dôvod neuznal odvolací súd za naplnený.

4.5. K žalovaným namietanému odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1

písm. g/ C. s. p. krajský súd uviedol, že žalovaný v odvolaní poukazoval len na skutočnosti, ktoré boli už predmetom posúdenia súdu prvej inštancie a neuviedol žiadne konkrétne nové okolnosti, ktoré by neuviedol už v konaní pred súdom prvej inštancie, a preto (pre nedostatok konkrétnych dôvodov zo strany žalovaného) nie je ani tento odvolací dôvod naplnený.

4.6. Odvolací súd zastal názor, že ani podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/ C. s. p. odvolacie dôvody neboli naplnené, nakoľko súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 C. s. p., na základe týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie a na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov.

5. Celé odvolanie žalovaného bolo podľa záveru krajského súdu založené na tvrdení, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil v konaní zistené skutkové okolnosti, a to aj z dôvodu, že nevykonal žalovaným navrhované dokazovanie, dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré následne nesprávne právne posúdil.

5.1. Žalovaný predovšetkým namietal neplatnosť odstúpenia od Zmluvy o NFP žalobcom, ktorý podľa žalovaného bol neoprávnenou osobou vykonať tento právny úkon. Odvolací súd poukázal na to, že túto námietku vzniesol žalovaný prvýkrát na pojednávaní

v roku 2016 a následne žalobca v roku 2016 doložil súdu doklady preukazujúce prechod činností zo SARIO na SIEA rozhodnutím ministra hospodárstva č. 50/2011, ale aj Splnomocnenie o delegovaní právomocí z riadiaceho orgánu na sprostredkovateľský orgán pod riadiacim orgánom k Operačnému programu Konkurencieschopnosť a hospodársky rast z 28. februára 2008 dané Ministerstvom hospodárstva SR pre Slovenskú inovačnú a energetickú agentúru vrátane jeho ôsmich dodatkov. Tieto listiny súd prvej inštancie doručil podaním zo dňa 14. septembra 2016 právnenému zástupcovi žalovaného.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný písomným podaním a ani na najbližšom meritórnom (a poslednom pojednávaní) vo veci nezaujal k týmto listinným dôkazom stanovisko (oprávnenosť SIEA ukončiť zmluvu o poskytnutí NFP v konaní pred súdom prvej inštancie nerozporoval a nepoprel), s odkazom na ust. § 151 ods. 1 C. s. p., považuje sa tvrdenie žalobcu za nesporné, a teda ani námietky žalovaného k tejto otázke nemôžu byť relevantné a odvolací súd na ne nemohol prihliadať s odkazom na ustanovenie § 366 C. s. p. Odvolací súd následne uviedol, že keďže otázka oprávnenia SIEA konať za žalobcu už na poslednom pojednávaní

vo veci nebola sporná, potom súdom prvej inštancie neuvedenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia všetkých listín týkajúcich sa splnomocnenia žalobcu pre SIEA nachádzajúcich sa v spise a aj doručených žalovanému nezaložilo dôvodnosť námietky žalovaného o nepreukázaní oprávnenosti SIEA konať v mene žalobcu. Odvolací súd zastal názor, že nespochybniteľne je preukázaná oprávnenosť SIEA konať za žalobcu v rozsahu vymedzenom v označenom splnomocnení v konkrétnom operačnom programe, vrátane odstúpenia od Zmluvy o poskytnutí NFP uzavretej so žalovaným.

5.2. Čo do žalovaným tvrdenej námietky, že sa súd prvej inštancie nedostatočne zaoberal omeškaním žalovaného s vyhotovením diela z dôvodu pozastavenia financovania žalobcom, pozastavením financovania projektu ako okolnosťou vylučujúcou zodpovednosť žalovaného a konaním žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom v súvislosti s tým, že nepredĺžil žalovanému dobu vykonania diela, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie citovanom v bodoch 38. až 40 odôvodnenia rozhodnutia, ktorého dôvody považuje za správne a dostatočné.

5.3. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že kontrola znaleckých posudkov na nehnuteľnosti žalobcom po dobu vyše jedného roka je okolnosťou vylučujúcou jeho zodpovednosť, v dôsledku čoho

mal žalobca pristúpiť k zmene Zmluvy o poskytnutí NFP

a predĺžiť mu čas na vyhotovenie diela, pretože nezodpovedá skutočnostiam zisteným v konaní ani podmienkam Zmluvy o poskytnutí NFP. Krajský súd predovšetkým poukázal na to, že nielen z prílohy č. 2 k zmluve, tabuľky č. 6 vyplýva, že projekt mal dve hlavné aktivity - obstaranie nehnuteľného majetku a revitalizácia priemyselného parku a dve podporné aktivity, ale táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného vyjadrenia žalovaného na pojednávaní konanom dňa 23. septembra 2014, kde uviedol, že „... ide o revitalizáciu priemyselnej zóny v obci Švedlár, ktorá pozostávala z dvoch relatívne samostatných častí - prvou bola kúpa nehnuteľností v obci Švedlár a druhá revitalizácie - rekonštrukcia hnedej priemyselnej zóny ...“.

Samostatnosti dvoch aktivít svedčí podľa odvolacieho súdu aj definícia aktivity uvedená v bode 1 úvodných ustanovení Zmluvy o poskytnutí NFP, keďže každá z nich je vymedzená časom, vecne a finančne.

5.4. Krajský súd sa vzhľadom na uvedené stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, a síce že prebiehajúca kontrola znaleckých posudkov predložených žalovaným v súvislosti s kúpou nehnuteľností - prvou hlavnou aktivitou, nemala vplyv na možnosť žalovaného realizovať druhú hlavnú aktivitu (revitalizáciu priemyselného parku podmienenú vykonaním verejného obstarávania na dodávateľa). Z výsledkov vykonaného dokazovania je podľa odvolacieho súdu nesporné, že aj po ukončení kontroly znaleckých posudkov žalovaný nerealizoval verejné obstarávanie napriek opakovaným upozorneniam zo strany žalobcu

a verejné obstarávanie ukončil až dňa 15. februára 2013, teda 2 roky a 4 mesiace od začatia prác na projekte (resp. jeden rok a 5 mesiacov od ukončenia pozastavenia poskytovania NFP na prvú hlavnú aktivitu), čo žalovaný ani v odvolaní nespochybnil.

5.5. Rovnako ani tvrdenie žalovaného o postupe žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom preto, že mu tento nepredĺžil dobu vyhotovenia diela, nie je podľa rozhodnutia odvolacieho súdu dôvodné, keďže žalobca postupoval s prihliadnutím

na žalovaným ne/vykonané úkony a v súlade so Zmluvou, z ktorej čl. 6 bodu 6.10 vyplýva,

že na uzavretie dodatku k Zmluve nie je právny nárok a poskytovateľ nie je povinný žiadosti prijímateľa na zmenu zmluvy o poskytnutí NFP vyhovieť (bod 6.4.).

6. Z dôvodov vyššie uvedených preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný

(ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 420

písm. f/ C. s. p. žalovaný namieta zmatečnosť a arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu, keďže tento sa podľa dovolateľa absolútne nevysporiadal:

- s otázkou neplatnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP, vykonaného neoprávneným subjektom bez splnomocnenia, ktoré oprávnenie súd prvej inštancie odvodil z ním vykonaných a vyhodnotených dôkazov, z ktorých uvedené nevyplývalo a naproti tomu odvolací súd z úplne iných dôkazov (ktoré však v rozhodnutí súdu prvej inštancie vyhodnotené neboli), pričom

tak urobil v rozpore so zákonom a ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít bez nariadenia pojednávania;

- s existenciou okolností vylučujúcich zodpovednosť za omeškane žalovaného, ktoré v zmysle Zmluvy o NFP mali automaticky predĺžiť dobu realizácie projektu (na základe zmluvy,

od ktorej žalobca napriek tomu odstúpil), a to napriek tomu, že vykonaným dokazovaním v priebehu konania bolo súdom oboch stupňov preukázané, že tieto okolnosti boli dané a zároveň boli pravidelne a nesporne žalobcom pri iných prijímateľoch NFP akceptované

ako okolnosti predlžujúce dobu realizácie projektu.

8.1. Uvedené zásadné vady podľa dovolateľa znamenajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) a znemožnenie uplatňovania práva

na spravodlivý proces a efektívnej a zákonnej obrany žalovaného v konaní a zároveň vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke doplnenia a zopakovania dokazovania a teda modifikácie skutkového stavu a hodnotenia dôkazov odvolacím súdom oproti súdu prvej inštancie, bez pojednávania, v rozpore so znením zákona a ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorá skutočnosť podľa dovolateľa je súčasne aj dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ust. § 421 ods. 1

písm. a/ C. s. p.

9. Žalovaný na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhol dovolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zo dňa 30. decembra 2019, sp. zn. 3Cob/50/2018, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a súčasne priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne, aby zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 30. decembra 2019, sp. zn. 3Cob/50/2018, ako aj rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa

15. februára 2018, sp. zn. 15 Cb/66/2013, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9.1. Zároveň vzhľadom na závažnosť svojich tvrdení o porušení procesných práv, zákona a ustálenej praxe dovolacieho súdu, ktoré otvára cestu exekúcii a následným rozsiahlym ekonomickým škodám požiadal žalovaný, aby v zmysle ust. § 444 C. s. p. dovolací súd odložil vykonateľnosť, resp. právoplatnosť rozsudkov súdov oboch inštancií.

10. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava všetkým vyjadrením a dôkazov ním predložených pred súdom prvej inštancie,

ako aj v rámci podaného odvolania, zdôrazňujúc skutočnosť, že žalobca, v zastúpení sprostredkovateľským orgánom (SIEA) ako poskytovateľ nenávratného finančného príspevku od Zmluvy o poskytnutí NFP, uzatvorenej dňa 12. júla 2010 so žalovaným, ako prijímateľom NFP odstúpil, z dôvodu porušenia záväzkov žalovaného, vyplývajúcich z časovej realizácie aktivít projektu a nesplnenia podmienok a povinností, ktoré žalovanému vyplývali zo Zmluvy o poskytnutí NFP. Ako smerodajné uviedol, že podmienka poskytnutia príspevku, spočívajúca v maximálnej dobe realizácie projektu (36 mesiacov od začatia prác na projekte),

bola stanovená už vo výzve na predkladanie žiadostí o NFP (kód KaHR-12VS-0901), v rámci ktorej bol žalobca s podmienkami oboznámený a pozastavenie preplácania žiadostí žalovaného o platbu nemožno považovať za okolnosť vylučujúcu zodpovednosť žalovaného za omeškanie s realizáciou projektu, nakoľko toto sa týkalo výlučne prvej aktivity projektu - nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a nijako nebránilo žalovanému realizovať druhú aktivitu Projektu, najmä vykonať verejné obstarávanie. Žalobca súhlasí s postupom súdov oboch inštancií, postup krajského súdu a jeho rozhodnutie považuje za právne bezvadné a primerane argumentačne zdôvodnené a navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalovaného

ako neprípustné odmietol v zmysle ust. § 447 písm. f/ C. s. p., alternatívne aby dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol v zmysle ust. § 448 C. s. p. a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje

len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania

pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

13. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

14. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí,

ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

15. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci

sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

17. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný namieta zmätočnosť, nezrozumiteľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu, a to v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a nesprávneho hodnotenia, resp. nevykonania nového dokazovania a za týmto účelom nenariadenia pojednávania krajským súdom, keďže tento sa podľa dovolateľa absolútne nevysporiadal s otázkou neplatnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP neoprávneným subjektom a existenciou okolností vylučujúcich zodpovednosť za omeškanie žalovaného.

17.1. Podľa dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd riadne a presvedčivo nevysporiadali so zásadnou argumentáciou žalovaného, predostretou v konaní, nakoľko už súd prvej inštancie sa otázke neplatnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP vykonaného, podľa dovolateľa, neoprávneným subjektom bez splnomocnenia venoval len okrajovo v bode 6

a na konci bodu 40 odôvodnenia svojho rozsudku. Z podľa žalovaného strohých záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že súd oprávnenosť SIEA odvodil výlučne na základe dvoch dôkazov (čl. XIV. splnomocnenia zo dňa 24. januára 2006 udeleného žalobcom agentúre SARIO a rozhodnutia ministra hospodárstva SR č. 50/2011 o presune činností zo SARIO na SIEA), z ktorých uzavrel, že nie je pravdivé tvrdenie, že odstúpenie od zmluvy dal neoprávnený subjekt, avšak ako k tomuto záveru na základe týchto dvoch dôkazov dospel, z rozsudku nevyplýva. Podľa žalovaného priamo uvedené tieto dva dôkazy svedčia o pravom opaku a existenciu splnomocnenia pre SIEA na odstúpenie od Zmluvy o NFP nijako nepotvrdzujú, nakoľko je irelevantné, či ustanovenia o odstúpení od Zmluvy o NFP upravovalo splnomocnenie zo dňa 24. januára 2006, pretože ako vyplýva z čl. II Dohody o zrušení záväzku medzi žalobcom a SARIO zo dňa 14. novembra 2011, touto dohodou sa zrušil právny vzťah

založený predmetným splnomocnením a toto splnomocnenie navyiac ku dňa 30. decembra 2011 zaniklo. V zmysle uvedeného, podľa dovolateľa, súd prvej inštancie oprávnenosť SIEA na odstúpenie od Zmluvy o NFP dôvodil len na základe uvedených dvoch dôkazov, ktoré tak umožňovali konať len SARIO a len do 30. decembra 2011, čo je záver z pohľadu zákona, vyhodnotenia dôkazov a pravidiel formálnej logiky nesprávny. Súd prvej inštancie žiadne iné dôkazy v tomto smere nebral v úvahu a v procese hodnotenia dôkazov nevyhodnotil, nakoľko sa o nich nezmenil v samotnom svojom rozsudku. Z uvedeného dôvodu žalovaný nesúhlasí s postupom odvolacieho súdu, keď tento v rozpore s ust. § 385 C. s. p. vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a v bodoch 34 - 36 svojho rozsudku sa s vyššie uvedenými námietkami žalovaného vysporiadal tak, že žalobca do spisu doložil aj iné listiny preukazujúce oprávnenosť SIEA konať za žalobcu (splnomocnenie od žalobcu pre SIEA zo dňa 28. februára 2008, vrátane 8 dodatkov) s tým, že súd prvej inštancie tieto tvrdenia správne považoval za nesporné a ich neuvedenie v odôvodnení svojho rozhodnutia teda nezaložilo dôvodnosť námietky žalovaného. Podľa žalovaného odvolací súd postupoval nezákonne, keď modifikoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie v rozsudku, nakoľko neposudzoval oprávnenosť SIEA na odstúpenie od Zmluvy o NFP na základe dvoch dôkazov, ktoré vykonal a hodnotil súd prvej inštancie - plnej moci pre SARIO a rozhodnutia Ministra hospodárstva SR (umožňujúce konať výlučne agentúre SARIO a len do 30. decembra 2011), ale na základe úplne odlišných dôkazov, pričom tak urobil svojvoľne bez nariadenia pojednávania, nezrozumiteľne, nepredvídateľne a arbitrárne.

17.2. Podľa žalovaného sa súdy oboch inštancií v odôvodneniach svojich rozsudkov nedostatočne vysporiadali s okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť za omeškane žalovaného, keď nedali odpoveď: 1/ prečo, podľa dovolateľa v rozpore so Zmluvou o NFP, žalobca vôbec pozastavil financovanie projektu na dobu, počas ktorej kontroloval znalecký posudok; 2/ prečo obdobie počas kontroly znaleckého posudku, ktorá trvala takmer rok, žalobca odmietol uznať za okolnosť vylučujúcu zodpovednosť žalovaného; 3/ prečo súdy poskytli ochranu postupu žalobcu, ktorým odmietol uznať tieto okolnosti za okolnosti vylučujúce zodpovednosť žalovaného, s poukazom na nemožnosť predĺženia doby realizácie projektu, pričom obdobné a závažnejšie okolnosti v mnohých iných prípadoch nesporne za tieto uznal a následne predčasne a účelovo od Zmluvy o NFP odstúpil.

17.2.1. Dovolateľ zastáva názor, že pozastavenie financovania projektu, ktoré bolo podľa neho hlavným dôvodom omeškania výstavby diela, bolo v rozpore so Zmluvou o NFP (bod 5 čl. 8 všeobecných zmluvných podmienok) a bolo zo strany žalobcu svojvoľné, ktorou skutočnosťou sa však súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

17.2.2. Súd prvej inštancie ani krajský súd vo svojich rozhodnutiach podľa žalovaného nijako nezohľadnili a v odôvodnení sa nezaoberali skutočnosťou, že neprimerane dlho (1 rok) trvajúca kontrola znaleckého posudku zo strany žalobcu, napĺňa všetky predpoklady pre jej posúdenie ako okolnosti vylučujúcej zodpovednosť žalovaného v zmysle bodu 4 čl. 1 VZP a napriek tomu tvrdenia žalovaného odmietli a arbitrárne uzavreli. V tejto súvislosti dovolateľ zastáva názor, že predmetom preverovania znaleckého posudku neboli pochybenia žalovaného pri činnosti v zmysle Zmluvy o NFP, ale odborné závery vypracované treťou osobou, na ktoré nemohol mať dosah a nie je mu zrejmé, prečo po dobu trvania kontroly, žalobca pozastavil financovanie projektu, čo následne bránilo žalovanému splniť si svoju povinnosť - vyhotoviť priemyselný park.

17.2.3. Z rozsudkov súdov prvej a druhej inštancie, ktoré sú tak podľa dovolateľa prejavom formalistického prístupu nevyplýva, akými úvahami sa súdy zaoberali, keď preferujú Prílohu č. 2 Zmluvy o NFP bod 6, dospeli k záveru, že revitalizácia priemyselnej zóny v obci Švedlár pozostáva z dvoch samostatných častí, keď Príloha č. 2 Zmluvy o NFP v bode 5 jednoznačne vymedzuje len jednu aktivitu projektu - revitalizácia priemyselného parku, ktorej pozastavenie financovania zo strany žalobcu tak znamenalo pozastavenie akejkoľvek ďalšej realizácie projektu (výkon verejného obstarávania) ako celku.

17.2.4. Dovolateľ vytýka súdom nižšej inštancie, že tvrdenia žalovaného, že žalobca odmietal ako nemožné akékoľvek snahy žalovaného o predĺženie doby oprávnenosti realizácie projektu nad 36 mesiacov, hoci tak podľa žalovaného robil bežne (a aj v prípade okolností závažnejšieho charakteru), k čomu žalovaný predložil súdu dôkazy z centrálného registra zmlúv (v prípadoch kde prijímateľom boli Mesto Levice, Mesto Krompachy, Mesto Bardejov), napriek vágnym protiargumentom žalobcu vôbec neskúmali, resp. súd prvej inštancie zamietol ďalšie dokazovanie v tomto smere a predmetnou otázkou

sa nezaoberal.

Dovolateľovi nie je jasné a z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inšancií nijako podľa neho nevyplýva, prečo skúmanie uvedených okolností súdy nepovažovali za podstatné a prečo takémuto, podľa dovolateľa výkonu práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, poskytli právnu ochranu napriek jasne preukázanej opačnej praxi žalobcu v obdobných prípadoch.

17.2.5. Vo vzťahu k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam dovolateľ označil rozhodnutia súdov nižšej inštancie za arbitrárne, nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené, čím bolo žalovanému de facto znemožnené uplatňovanie všetkých prostriedkov obrany proti nároku žalobcu.

18. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420

písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

19. K podľa dovolateľa nepresvedčivému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nedalo dostatočne presvedčivú a jasnú odpoveď na všetky podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, dovolací súd uvádza nasledovné:

20. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti

ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. Konanie pred súdom prvej inštancie

a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inšancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnejmu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

20.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné, keď odvolací súd v bode 37. odôvodnenia svojho rozhodnutia, odkázal na podľa neho dostatočné a správne závery súdu prvej inštancie, uvedené v bodoch 38. až 40. odôvodnenia jeho rozhodnutia, týkajúce sa omeškania žalovaného s vyhotovením diela z dôvodu pozastavenia financovania žalobcom, pozastavenia financovania projektu ako okolnosti vylučujúcej zodpovednosť žalovaného a konaním žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom v súvislosti s tým,

že nepredĺžil žalovanému dobu vykonania diela. Z obsahu spisu súdom oboch inšancií jednoznačne vyplynul záver, že žalovaný bol od začiatku oboznámený s podmienkami poskytnutia pomoci zverejnenými vo výzve na predkladanie žiadosti o NFP

zo dňa 12. októbra 2009 (spolu s Príručkou žiadateľa), v súlade s nimi pripravil svoju žiadosť a jej podaním s nimi vyslovil svoj súhlas. Žalobca s ohľadom na jeho povinnosť ochrany finančných záujmov EÚ nechal preveriť správnosť znaleckého posudku Ing. Dušana Posypanku a pozastavil žalovanému

preplácanie žiadostí o platbu výdavkov na obstaranie nehnuteľností do doby ukončenia preverovania, pričom uvedené pozastavenie financovania bolo preukázané ako dôvodné z dôvodu neobjektívne určenej - nadhodnotenej ceny nehnuteľností.

Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný dňa 21. októbra 2010 uzavrel kúpnu zmluvu, na základe ktorej sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností a nič (pozastavenie financovania počas kontroly znaleckého posudku) mu teda nebránilo realizovať ďalšie aktivity projektu, resp. prípravu na ne a mohol zahájiť verejné obstarávanie na výber dodávateľa na stavebnú časť. V súvislosti s uvedeným okresný súd poukázal na čl. 5 Zmluvy, bod 5.2. písm. b/, podľa ktorého poskytovateľ nie je povinný poskytovať plnenie podľa Zmluvy o poskytnutí NFP dovtedy, kým prijímateľ nepreukáže nasledovné skutočnosti: vykonanie Verejného obstarávania podľa zák. č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní.

20.2. Dovolací súd súhlasí so záverom súdov oboch inštancií a vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia ich rozhodnutí v ich organickej jednote, keď dobu preverovania znaleckého posudku nepovažovali za okolnosť vylučujúcu zodpovednosť žalovaného, a to ani podľa podmienok Zmluvy, VZP, ani podľa ust. § 374 Obchodného zákonníka. Z obsahu spisu,

ako i z odôvodnenia rozhodnutí okresného i krajského súdu vyplýva, že samotný začiatok revitalizácie priemyselného parku sa niekoľkokrát posúval z dôvodu neukončeného verejného obstarávania, žalobca opakovane upozorňoval na doručenie dokumentácie z verejného obstarávania (ktorú žalovaný predložil až vo februári 2013, teda 2 roky a 4 mesiace od začiatku prác na projekte, resp. 1 rok a 5 mesiacov od ukončenia pozastavenia poskytovania NFP

na prvú aktivitu), z ktorého konania žalobcu jednoznačne vyplynul záver, že nešlo o zneužitie jeho postavenia na úkor žalovaného, ale o riadny výkon jeho kontrolných činností, vďaka ktorému nedošlo k neoprávnenému vyplateniu takmer 300.000 EUR z verejných zdrojov. Z uvedeného je zrejmý dostatočný dôvod, prečo odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetné pozastavenie financovania nie je otázkou relevantnou, nakoľko nemalo žiadny priamy ani nepriamy vplyv na vykonanie ďalších aktivít projektu v zmysle dojednaného časového harmonogramu.

20.3. Pokiaľ odvolateľ namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúcu v absencii odpovede na otázku, akými úvahami sa sudy zaoberali, keď dospeli k záveru, že revitalizácia priemyselnej zóny v obci Švedlár pozostáva z dvoch samostatných častí, dovolací súd poukazuje na bod 38. rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že nielen z prílohy č.2 k Zmluve o poskytnutí NFP (tabuľka č. 6) a definície aktivity uvedenej v bode 1 úvodných ustanovení Zmluvy o poskytnutí NFP,

ale aj zo samotného vyjadrenia žalovaného na pojednávaní z 23. septembra 2014 mali sudy za preukázané, že revitalizácia priemyselnej zóny v obci Švedlár pozostáva z dvoch samostatných častí - kúpa nehnuteľností a rekonštrukcia hnedej priemyselnej zóny.

20.4. Najvyšší súd nesúhlasí ani s dovolateľom tvrdenou nezrozumiteľnosťou odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií, keď tieto údajne nedali dostatočnú odpoveď, prečo poskytlí ochranu výkonu práva, ktorý je podľa žalovaného v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, napriek jasne preukázanej opačnej praxi žalobcu v obdobných prípadoch, odkazujúc na bod. 40. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva odpoveď na otázku dovolateľa, prečo jeho tvrdenie o postupe žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom považovali sudy za nedôvodné a účelové, keď a akcentom na dlhodobú nečinnosť žalovaného, žalobca postupoval v súlade

so Zmluvou, z ktorej čl. 6 bodu 6.10 vyplýva, že na uzavretie dodatku k zmluve nie je právny nárok a poskytovateľ nie je povinný žiadosti prijímateľa na zmenu Zmluvy o poskytnutí NFP vyhovieť (bod 6.4.). Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené opätovne konštatuje,

že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia citoval ustanovenia, ktoré aplikoval

a z ktorých vyvodil svoje právne závery, prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil, ergo obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu.

21. Ak žalovaný namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné

pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu

stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

22. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalovaného, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu.

Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

24. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

25. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody smerujúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

26. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je arbitrárne, nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď dopodrobna popísal konanie pred súdom prvého stupňa, obsah odvolania a následne poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na dôvodnosť otázky stotožnenia sa s rozhodnutím prvostupňového súdu v otázkach platnosti odstúpenia od zmluvy žalobcom, omeškania žalovaného s vyhotovením diela, okolností vylučujúcich zodpovednosť žalovaného a tiež verejného obstarávania.

26.1. Dovolací súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (IV. ÚS 115/2003).

27. K podľa dovolateľa odlišnému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom oproti ich hodnoteniu súdom prvej inštancie, dovolací súd uvádza nasledovné:

28. Podľa dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd riadne a presvedčivo nevysporiadali s otázkou neplatnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP, vykonaného neoprávneným subjektom bez splnomocnenia, ktoré oprávnenie súd prvej inštancie odvodil z ním vykonaných a vyhodnotených dôkazov (čl. XIV. splnomocnenia zo dňa 24. januára 2006 udeleného žalobcom agentúre SARIO a rozhodnutia Ministra hospodárstva SR č. 50/2011 o presune činností zo SARIO na SIEA), z ktorých však podľa dovolateľa nevyplývalo, a naproti tomu odvolací súd rozhodol na základe úplne iných dôkazov (ktoré v rozhodnutí súdu prvej inštancie vyhodnotené neboli), pričom tak urobil v rozpore so zákonom a ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít bez nariadenia pojednávania.

Dovolateľ namieta, že súd prvej inštancie žiadne iné dôkazy v tomto smere nebral v úvahu a v procese hodnotenia dôkazov nevyhodnotil, nakoľko sa o nich nezmienal v samotnom svojom rozsudku. Z uvedeného dôvodu žalovaný nesúhlasí s postupom odvolacieho súdu, keď tento v rozpore s ust. § 385 C. s. p. (resp. § 384 C. s. p.) vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a v bodoch 34 - 36 svojho rozsudku sa s vyššie uvedenými námietkami žalovaného vysporiadal tak, že žalobca do spisu doložil aj iné listiny preukazujúce oprávnenosť SIEA konať za žalobcu (splnomocnenie od žalobcu pre SIEA zo dňa 28. februára 2008, vrátane 8 dodatkov) s tým, že súd prvej inštancie tieto tvrdenia správne považoval za nesporné a ich neuvedenie v odôvodnení svojho rozhodnutia teda nezaložilo dôvodnosť námietky žalovaného.

29. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. [k tomu viď predovšetkým judikáty publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000]. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalovaného) na spravodlivý proces.

30. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalovaného týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Súd, ktorý vykonal dokazovanie, je pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov autonómny, pričom vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a nie podľa úvah, prianí alebo predstáv strán sporu (k tomu viď čl. 15 ods. 1 Základných princípov C.s.p. ako aj ustanovenie § 191 ods. 1 C.s.p.).

31. Žalovaný v dovolaní nedôvodne tvrdil, že krajský súd vychádzal pri odôvodnení svojho rozhodnutia z odlišných dôkazov ako súd prvej inštancie, keď záver o platnosti odstúpenia od Zmluvy o NFP nahradil vlastnými skutkovými a právnymi úvahami, ktoré podľa dovolateľa nemajú žiadnu oporu v skutkovom stave vyplývajúcom z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie.

31.1. Odvolací súd vo svojom rozsudku nenahrádzal skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vlastnými úvahami, ale naopak postupoval v súlade so zákonným príkazom vyplývajúcim mu z ustanovenia § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p., keď sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného (ako to vyplýva aj z bodu

34. a nasl. odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

31.2. V zmysle ust. 384 ods. 1 a 2 C. s. p., ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykoná súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla.

31.3. Podľa ust. § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

31.4. Dovolací súd uzatvára, že o takýto prípad v predmetnej veci nešlo. Odvolací súd nikdy nepoprel skutkové zistenia súdu prvej inštancie, ani ich neoznačil za nesprávne.

Práve naopak zastal názor, že okresný súd vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a

náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 C. s. p. a na ich základe dospel k správnym skutkovým zisteniam (bod 32. rozhodnutia).

Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že okresný súd posúdil odstúpenie od Zmluvy o NFP ako platné výlučne na základe dvoch dôkazov (čl. XIV. splnomocnenia zo dňa 24. januára 2006 udeleného žalobcom agentúre SARIO a rozhodnutia Ministra hospodárstva SR č. 50/2011 o presune činností zo SARIO na SIEA), keďže už z bodu 40. odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z počas konania predložených dokladov, splnomocnenia o delegovaní právomoci spolu s jeho dodatkami 1 až 4, rozhodnutia ministra hospodárstva SR č. 50/2011, listu MH SR zo dňa 22.12.2011 (ktorý prevzal 28.12.2011).

V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V celom rozsahu sa stotožnil (§ 387 ods. 2 C. s. p.) s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré nad jeho rámec v zmysle uplatnených námietok žalovaným v odvolacom konaní doplnil. Vychádzajúc pritom z riadne zisteného skutkového stavu vyplývajúceho z dostatočne vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie,

na dokreslenie uvedeného iba poukázal na skutočnosť, že predmetnú námietku vznesol žalovaný prvýkrát už na pojednávaní v roku 2016 a následne žalobca v roku 2016 doložil súdu doklady preukazujúce prechod činností zo SARIO na SIEA, pričom všetky tieto listiny súd prvej inštancie doručil žalovanému dňa 14. septembra 2016, ktorý k uvedenému nezaujal žiadne stanovisko. Následne, s ohľadom na nečinnosť žalovaného, považoval súd na základe ust. § 366 C. s. p. tvrdenia žalobcu za nesporné, čo náležite a vyčerpávajúco odôvodnil v bodoch 35. a nasl. svojho rozhodnutia, kde okrem iného uviedol, že súdom prvej inštancie neuvedenie v odôvodnení všetkých listín týkajúcich sa splnomocnenia žalobcu pre SIEA nachádzajúcich sa v spise a aj doručených žalovanému, nezaložilo dôvodnosť námietky žalovaného o nepreukázaní oprávnenosti SIEA konať v mene žalobcu.

31.5. Ani jeden zo záverov odvolacieho súdu nie je možné považovať za žalovaným označenú údajnú modifikáciu a odlišný skutkový záver v porovnaní so skutkovými zisteniami okresného súdu, resp. vychádzajúci z hodnotenia odlišných dôkazov, na účely čoho by bolo nevyhnutné odvolacím súdom nariadiť pojednávanie.

32. V tejto súvislosti najvyšší súd ešte pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci.

Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu

pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46

ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

33. Na predmetných záveroch zotrváva rozhodujúci senát dovolacieho súdu

aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožnil s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Konanie pred odvolacím súdom

tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

34. Žalovaný odvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. opätovne z tvrdenia, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke povinnosti nariadiť pojednávanie, ktoré vzhľadom na dovolateľom tvrdené zopakovanie, resp. doplnenie dokazovania a vychádzajúc z iných skutkových zistení a ich hodnotenia, ako súd prvej inštancie, bol povinný nariadiť. Ako ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu uviedol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2018, sp. zn. 2 Obdo/33/2017.

35. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

36. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

37. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

38. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

39. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

40. Dovolateľ namietá nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke absencie doplnenia a zopakovania dokazovania a následnej tvrdenej modifikácie skutkového stavu (v časti posúdenia platnosti odstúpenia od Zmluvy o poskytnutí NFP) spočívajúcej v hodnotení iných dôkazov odvolacím súdom, oproti súdu prvej inštancie, bez pojednávania, v rozpore so znením zákona a ustálenou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorá skutočnosť podľa dovolateľa je súčasne (okrem ust. § 420 písm. f/ C. s. p.) aj dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

40.1. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľom nastolená otázka povinnosti odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie z dôvodu žalovaným tvrdenej potreby doplnenia dokazovania a ním uvádzaný záver, že odvolací súd vychádzal z iných skutkových zistení ako súd prvej inštancie, je nie len neopodstatneným tvrdením, ale predovšetkým nespĺňa kritérium vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 C. s. p. V danom prípade sa nejedná o otázku právnou, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ani o nesprávne právne posúdenie veci v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolateľom namietaná

nesprávnosť, môže byť nanajvýš označená ako (ním tvrdená) vada v procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorú namietal v úvode svojho dovolania, prípustnosť ktorého odvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (s ktorou sa dovolací súd vysporiadal vid' vyššie bod 28. a nasl. rozhodnutia) a napriek skutočnosti, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť v určitých špecifických prípadoch vyhodnotená ako vada zmätočnosti v zmysle ust. § 420 C. s. p., uvedené nemožno stotožniť s nesprávnym právnym posúdením veci súdom podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

40.2. Najvyšší súd obiter dictum uvádza, že ani dovolateľom uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 2Obdo/33/2017 nie je pre vec relevantné, nakoľko vychádza z odlišného posúdenia skutkového stavu odvolacím súdom a z jeho iných skutkových záverov, v porovnaní so závermi súdu prvej inštancie, kedy odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a to bez nariadenia pojednávania. V predmetnom konaní nemožno hovoriť o modifikácii skutkového stavu odvolacím súdom.

41. Z obsahu dovolania je zrejмый i nesúhlas žalovaného s podľa neho rozpornou a nesprávnou aplikáciou ust. § 151 ods. 2 C. s. p. zo strany odvolacieho súdu, uvedenou v bode 35. odôvodnenia jeho rozhodnutia, avšak ani v tomto prípade dovolateľ nesplnil podmienky vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. v zmysle vyššie uvedeného, ergo dovolací súd nemohol pristúpiť k skúmaniu prípustnosti dovolania v tejto časti.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom uvádza, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

43. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalovaného podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol. Keďže dovolanie bolo odmietnuté, dovolací súd nerozhodoval o návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle ust. § 444 C. s. p.

44. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

45. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 Zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.